

Elke kwartaal wordt er een 'vrijwilliger van het Kwartaal' verrast door de voorzitter van HSV



met mooie bloemen van **Bloembinderij 't Loo**
www.hmfbloemen.nl

en een waardebon van **HERBERG DAN**
RESTAURANT / GRAND CAFÉ

Bedoeld om bijzondere vrijwilligers in het zonnetje te zetten.

Vrijwilliger van het seizoen: de Herfst-Winter-Lente-Zomer

Een Vereniging als HSV drijft op de kracht van vele vrijwilligers. De een doet dit - de ander dat, de een doet veel - de ander iets minder, de een loopt al jaren rond en de ander komt net kijken.

Vrijwilligers: allemaal op de eigen wijze Waardevol. Onbetaald. Onbetaalbaar!

Zoals ook de seizoenen van een Jaar: de Lente, de Zomer, de Herfst en de Winter.....

vraag aan mensen welk seizoen ze het meest belangrijk of het prettigste vinden en je krijgt allemaal verschillende antwoorden. Maar juist door de afwisseling en het samenspel van alle vier seizoenen, is er het evenwicht in de natuur. En zien we steeds opnieuw die mooie dingen, die specifiek voor dát seizoen zijn.

Wij kiezen daarom elk kwartaal een 'vrijwilliger van het seizoen'.

*In de **Herfst** is dat een vrijwilliger die al jarenlang rondloopt en veel kennis en ervaring met zich meedraagt. In de **Winter** wordt er iemand belicht, die niet meer actief is bij HSV, maar dat wel lang is geweest en daarmee heeft bijgedragen aan de vereniging, zoals die zich heeft ontwikkeld (**historisch perspectief**). In de **Lente** laten we zien hoe een aanstormend talent onder de jonge vrijwilligers een frisse wind door HSV laat waaien. En in de **Zomer** wordt een vrijwilliger in de volle zon gezet, omdat hij of zij de brug vormt tussen jong en oud (de verbinding).*

Die cyclus wordt herhaald. We maken de cirkel rond.....

Vrijwilliger van de Winter: Kees van Velzen



De winter loopt al op z'n einde, maar een eerdere afspraak met onze Vrijwilliger van de Winter, Kees van Velzen, lukte niet. Hij heeft namelijk een meer dan lastig jaar achter de rug. Verschillende ziekenhuisopnames vanwege verlamningsverschijnselen, een ernstige ontsteking en cardiologische klachten. Verschillende opnames in verpleeghuis Lauwershof en Heliomare om te herstellen en te revalideren. En hij wacht al tijden op een operatie aan zijn rechterknie vanwege artrose, die door bovengenoemde oorzaken steeds niet door kon gaan. In deze periode is hij met behulp van 'onze' fysiotherapeut Bart Moleman zich opnieuw aan het voorbereiden daarop. Spieren in conditie brengen en buig- en strekfunctie op voldoende vereisbaarheid zien te krijgen. Hopelijk komt eind van deze maand het groene licht.

Heliomare was Kees overigens al goed bekend. Bij zijn geboorte bleek Kees zuurstofgebrek te hebben gehad of - zo vertelt hij glimlachend - "zoals mijn moeder altijd zei: hij is een beetje lang onderweg geweest". Daardoor heeft zijn linker lichaamshelft een verhoogde spanning in de (gedeeltelijk) verlamde/verzwakte spieren (spasticiteit). Het stond hem bij weinig in de weg. Zo voetbalde hij als klein jongetje van hartenlust met alle vriendjes uit de buurt van de Zevenhuizerlaan en ging hij gewoon naar school. Zijn ouders ondersteunden hem bij de algemene dagelijkse levensactiviteiten. Toen hij 9 jaar was is hij een jaarlang dagelijks met trein en bus naar Heliomare in Wijk aan Zee gereisd om daar die activiteiten zelf te leren uitvoeren en daarmee meer zelfstandig te worden. Hij volgde daar de 4^e klas van de lagere school en kreeg daarnaast therapie. Ook heeft hij daar leren zwemmen.

Bij het voetballen en spelen in de buurt werd hij volkomen geaccepteerd door zijn vriendjes. Hij noemt veel namen als Henk van Alphen, Jaap Sombroek, John Maas, Fred Kops, Jan Mossel en de familie Blank. En ook Frans en Cor van Westerop. Allemaal namen die bij velen van HSV bekend zijn.

Frans is de vader van Dave die "De Eethoek" heeft overgenomen van Ed van Haren. Wie kent ze niet.....

Op z'n 10^e ging Kees "op voetbal" bij HSV. Hij was overigens niet de enige uit het gezin met maar liefst 3 broers en 3 zussen. Een wetenswaardigheidje: in 1974 ging zus Marian voetballen bij het 1^e dameselftal van HSV, dat in dat jaar werd opgericht door onder anderen El Bolten. Marian scoorde het allereerste doelpunt ooit van de dames van HSV, in een wedstrijd tegen Adelbert. Tien Stoop (vrouw van Hans Stoop en toen nog Bakker geheten) stond op doel. Naast zus Marian hebben ook zusje Yvon en twee van de drie broers bij HSV gevoetbald.

HSV is dan ook met de paplepel ingegoten. Zijn vader speelde ook al bij HSV en was tussen 1955 en 1960 penningmeester. Ook herinnert Kees zich dat ze altijd gingen kijken bij het 1 elftal. "Ook bij uitwedstrijden, achterop de brommer en gáán".

Kees voetbalde dus al vanaf zijn 10^e bij HSV en stopte daarmee op z'n 50^e bij de Veteranen. Daar is hij nog jarenlang als grensrechter betrokken gebleven.

Ook voetbalde hij in de zaal bij HSV-3. Naast voetbal speelt hij ook golf. Zijn moeder zei altijd: "als je Kees zoekt moet je naar HSV gaan of naar de golfbaan. Maar thuis vind je hem niet."

Toen Kees een jaar of 30 was werd hij door Jan Piet Ruis gevraagd leider te worden van de B3 en later via Bonnie Bult werd hij leider van de B1. Daarna nam hij plaats in het jeugdbestuur, waar hij 8 jaar lang jeugdsecretaris/wedstrijdsecretaris was, voordat Mona Burgering het stokje van hem overnam. In die tijd is hij twee keer met een groep jeugdspelers naar Polen geweest (Świątuchłowice), samen met onder meer Hein Spaans, die nog steeds veel contact met Kees heeft en ook bij het gesprek aanwezig is. "Ik weet nog goed dat we met de bus weer terug gingen....stonden daar 40 huilende meisjes onze jongens uit te zwaaien. En we kregen elke dag Goulashsoep. Hartstikke lekker op zich, maar na een paar dagen kwam dat de neus wel uit." Kees en Hein geven aan dat Polen in de loop der jaren wel duidelijk verandering heeft doorgemaakt. "Het was de eerste keer duidelijk een Oostblokland en de tweede keer – járen later – was het veel minder armoedig. De eerste keer zaten we in een taxi met een gat in de bodem. Wist niet wat ik meemaakte". Ze hebben prachtige herinneringen aan die reizen. "De jongens die mee waren op die reizen, leerden dat er ook landen waren, waar het een stuk minder comfortabel was dan in het eigen land. Dat relativeerde behoorlijk. We hebben ook Auschwitz met ze bezocht. Sommige jongens gebruikten dat dan ook meteen voor een werkstuk voor school. Op die manier konden we ze meer meegeven, dan alleen het voetballen". Ook bij HSV zelf werden veel toernooien georganiseerd en was er veel activiteit en heel veel verbondenheid met/tussen de vrijwilligers. "We hadden een ontzettend goed jeugdbestuur in die tijd. Naast ons waren dat Rein Kuiper, Bonnie Bult, Peter Kraakman, Piet Mulder en Fred Schuurman. Vooral die laatste heeft zich enórm ingezet voor de jeugd."

Later trad Kees toe tot het hoofdbestuur. Zijn hele werkzame leven is hij administrateur geweest. Hij vertelt dat hij op enig moment in Hoofddorp werkte voor een pilotenopleiding ("onze bekendste leerling was Willem-Alexander"), waar hij na verschillende reorganisaties helaas moest vertrekken. Tussen 2009 en 2012 was hij daardoor werkeloos en in die periode werd hij gevraagd om bestuurslid te worden. In 2010 eerst als algemeen lid en in 2011 volgde hij Fred Benner op als penningmeester, in de tijd dat Michel Engelsman voorzitter was. Dat heeft hij 2 x 3 jaar gedaan. Hij controleerde als penningmeester ook samen met de toenmalige secretaris Cees de Wit de kaartjes bij de kassa. "Ik bracht ook donateurskaarten rond, dus wist precies wie er wel of niet zo naar binnen mochten. Maar dat gaf ook wel eens gedoe met publiek van de tegenstanders. Die vonden het maar niks dat zij wel moesten betalen en anderen niet."

Na 2012 vond hij gelukkig weer werk en nu is hij sinds anderhalf jaar met pensioen.

Hein prijst Kees om zijn sterke doorzettingsvermogen. Zo heeft hij – ondanks zijn fysieke handicap – het golfvaardigheidsbewijs weten te behalen. Dat gebeurde met een groepje zaalvoetbalgenoten, die les kregen van Bouke de Vries, een fantastische leraar. “Ik moest laten zien hoever ik een bepaalde beweging kon maken en toen zei hij: ik ga jou gewoon golfen leren. Maar jullie gaan wel als één groep met elkaar door tot aan het examen. Dus allemaal tegelijk op. Dat was echt super goed!”

Kees heeft heel veel gedaan en betekend bij HSV. Op mijn vraag wat het hem zelf heeft gebracht, antwoordt hij: “veel sociale contacten en ook echt vriendschappen. Zo doet Piet Haanraads mijn tuin en ik zijn belastingopgaven.”

Hij is HSV ook trouw gebleven, ondanks het verzoek om bij het gerenommeerd G-team van Koedijk te komen voetballen. “Dat was meteen een duidelijk NEE. Ik heb mijn hele leven met valide mensen gevoetbald en dat is altijd goed gegaan. Ik ben ook altijd volledig geaccepteerd. Dus waarom zou ik dat anders doen?”

En op mijn laatste vraag wat hij vrijwilligers van deze tijd mee zou willen geven: “doe het vanuit liefde voor de club en nergens anders om. Vrijwillig is ook echt vrijwillig, dus niet betaald. Als iedereen mag spelen op het eigen niveau en vrijwillig mag doen waar hij of zij goed in is, dan voel je je gewaardeerd. En daar draait het om”

Kees van Velzen.....zijn inzet was, net als die van vele andere vrijwilligers uit het verleden, van wezenlijk belang voor de ontwikkeling en het soepel ‘draaien’ van de vereniging.

Vrijwilliger van de Winter: Waardevol. Onbetaald. Onbetaalbaar!

Ellen Popma, maart 2022